

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ**

**ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ
ОСВІТИ: УДОСКОНАЛЕННЯ ДИСТАНЦІЙНОГО
КОНТРОЛЮ ЗНАНЬ ТА НАВЧАЛЬНОЇ
ДОКУМЕНТАЦІЇ**

**Збірник
матеріалів IV-ї Всеукраїнської
науково-методичної конференції**

13-15 квітня 2022 року, м. Одеса

У Збірнику опубліковано матеріали IV-ї Всеукраїнської науково-методичної конференції «Забезпечення якості вищої освіти: удосконалення дистанційного контролю знань та навчальної документації», яка проходила 13-15 квітня 2022 року на базі Одеської національної академії харчових технологій в умовах воєнного стану з причини російсько-української війни.

Для педагогічних та науково-педагогічних працівників, докторантів, аспірантів, усіх, хто цікавиться питаннями забезпечення якості вищої освіти.

Рекомендовано до друку Оргкомітетом конференції

Редакційна колегія:

Богдан ЄГОРОВ	ректор Одеської національної академії харчових технологій, д.т.н., професор (Голова редакційної колегії)
Федір ТРИШИН	проректор з науково-педагогічної та навчальної роботи, к.т.н., доцент (заступник Голови редакційної колегії)
Надія ДЕЦ	директорка Навчального центру організації освітнього процесу, к.т.н., доцентка
Любов ЛАНЖЕНКО	начальниця Навчального відділу НЦООП, к.т.н., доцентка
Оксана КРУЧЕК	начальниця Відділу контролю якості та моніторингу діяльності, к.т.н., доцентка
Юрій КОРНІЄНКО	начальник Відділу організації дистанційної роботи та навчання ЦКТ, к.ф.-м.н., доцент
Валерій МУРАХОВСЬКИЙ	начальник Відділу ліцензування, акредитації та сертифікації НЦООП, к.ф.-м.н., доцент
Людмила РИЖЕНКО	методистка вищої категорії Навчального відділу НЦООП

Оргкомітет IV-ї Всеукраїнської науково-методичної конференції «Забезпечення якості вищої освіти: удосконалення дистанційного контролю знань та навчальної документації» може не поділяти думку учасників. Відповідальність за зміст і достовірність поданого матеріалу несуть учасники.

В процесі вивчення відповідних дисциплін дуже важливо, щоб у здобувачів вищої освіти відбувалося формування чіткого уявлення того, що «Енергетичний менеджмент» є дисципліною, цілі і задачі якої ґрунтуються на знаннях, що отримані в процесі вивчення базових дисциплін, а саме визначення енергетичної ефективності термодинамічних циклів, процесів тепломасообміну, теплоенергетичного обладнання і систем. Важливо, щоб студенти на початку вивчення дисципліни отримали уявлення відносно змістового наповнення терміну «менеджмент» та практичного значення по застосуванню інструментарію енергетичного менеджменту на прикладах, які розглядалися в інших дисциплінах. Такий підхід дозволяє формувати логіку доцільності вивчення принципів ЕМ, за допомогою яких створюються можливості реального зменшення енергоспоживання, отже і підвищення енергетичної ефективності за рахунок енергозберігаючих заходів і технологій. Є сенс звернути увагу на те, що питання енергозбереження практично завжди займали гідне місце в наукових дослідженнях і практичній діяльності фахівців з теплоенергетики. Особливості сучасних підходів відзначаються широким застосуванням інструментарію енергетичного менеджменту, який зафіксований в форматі глобального стандарту ISO 50001.

Вивчення дисциплін, що мають відношення до енергетичного менеджменту, займає важливе місце в процесі підготовки фахівців, які відповідають сучасним вимогам і викликам, бо отримані знання забезпечують формування навичок практичного застосування системного підходу і дає чітке уявлення щодо послідовності дій в процесі розгляду реальних задач відносно підвищення енергетичної ефективності на базі енергетичного менеджменту [2].

Література

1. Дзякевич Ю.В., Гевко Р.Б., Буряк М.В., Розум Р.І. Енергетичний менеджмент. – Тернопіль: Економічна думка, 2014. – 335 с.
2. Денисюк С.П., Бориченко О.В. Теоретичні основи побудови систем енергетичного менеджменту в Україні. – Енергетика: економіка, технології, екологія. 2015. №1. – с.7 – 17.

УДК [37.011.3-057.175:001.89]:37.091.12

ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ КАДРОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Я.Д. Гусак-Шкловська,

**ВСП «Фаховий коледж нафтогазових технологій, інженерії та
інфраструктури сервісу ОНАХТ», м. Одеса**

Проблема педагогічних умов формування кадрового потенціалу в сучасних загальноосвітніх навчальних закладах є однією з найгостріших у сучасній педагогічній науці та практиці. Акцент у бік гуманітаризації змісту

освіти, захоплення новими технологіями навчання, пов'язаними головним чином з інтенсифікацією інтелектуальної діяльності, призвели до істотного послаблення уваги до проблеми педагогічних кадрів взагалі.

Актуальність досліджуваної проблеми обумовлюється і тим, що сьогодні триває оновлення змісту та технологій навчання, форм організаційно-управлінської взаємодії освітніх установ та органів управління. Актуальним стає створення механізмів, що дозволяють забезпечити координацію та взаємодію різних навчальних закладів, що реалізують сучасну програму формування кадрового потенціалу. Очевидно, що відповідно до цього сучасні навчальні заклади орієнтуються на свою мобільність, здатність до природної самоорганізації, структурно-функціонального впорядкування, створення механізмів, що забезпечують зворотний зв'язок системи із замовниками та споживачами освітніх послуг.

Програма формування кадрового потенціалу справедливо розглядається як один із найпотужніших факторів розвитку всієї системи освіти в Україні.

У зв'язку з цим актуальність та обґрунтованість теми пов'язана насамперед з особливостями соціально-економічної обстановки в країні та у світі, а також епідеміологічної, що призвело до необхідності освоєння дистанційних методів та технологій навчання; по-друге, з запитамі суспільства, що різко змінюються, до системи освіти; по-третє, з необхідністю вдосконалення процесів формування професійного педагогічного кадрового потенціалу.

Вирішення зазначених проблем потребує переосмислення цільових функцій системи формування кадрового потенціалу, перегляду традиційних уявлень про її роль як соціального інституту у житті педагога, якісно нових підходів до управління цим процесом. До того ж, що склалася традиційна система формування кадрового педагогічного потенціалу неспроможна повному обсязі вирішувати нові соціально-педагогічні завдання, пов'язані з створенням умов становлення особистості сучасного педагога, орієнтованого загалом на людські цінності.

Виникла потреба врахування потреб різних верств населення в освітніх послугах з повнішою реалізацією ресурсів, накопичених самою системою освіти.

Актуальність даної теми дослідження зумовлює і те, що існуюча на сьогоднішній день система формування кадрового потенціалу в закладах освіти недостатньо забезпечує підготовку викладача до вирішення нових навчально-освітніх завдань у нових соціально-економічних умовах.

Сучасна соціопедагогічна ситуація об'єктивно потребує забезпечення навчально-виховного процесу висококваліфікованими педагогічними кадрами з метою ухвалення найефективніших педагогічних рішень в освітньо-виховному просторі закладу освіти. Важливою умовою прийняття таких ефективних педагогічних рішень є оптимізація управлінських рішень, що ґрунтується на загальнопедагогічній компетенції, що є єдністю трьох основних компонентів: науково-теоретичного, морально-педагогічного та технологічного.

До науково-теоретичного компонента входить системне знання проблеми "Педагогічні кадри" в історичному плані та в сучасних умовах, знання характерних особливостей функціонування педагогічних колективів.

Морально-педагогічний компонент ґрунтується на національно-державних інтересах, на широких гуманітарних соціально-професійних установках та якостях особистості, на впевненості у своїй здатності надати педагогічний вплив на формування особистості викладача.

Технологічний компонент пов'язаний із взаємодією органів управління з викладачами, студентами, батьками, з умінням намітити та реалізувати відповідні програми з формування кадрового потенціалу у навчальних закладах, з умінням оцінювати результати ефективності праці.

Система підготовки фахівців тісно взаємопов'язана з процесом реформування педагогічної свідомості та формуванням нового менталітету в межах єдиного державного педагогічного простору, орієнтованих на збільшення освітнього потенціалу студентів через організацію ефективного навчально-виховного процесу; у період оновлення та реформування освітньої системи, переходу на новий базисний навчальний план та запровадження державних галузевих стандартів, необхідного оновлення всієї системи підвищення кваліфікації, у тому числі, через систему нормативно-правових актів, що спрямовуються на формування дієвого кадрового педагогічного потенціалу.

Підготовка сучасного викладача має бути на рівні останніх досягнень психолого-педагогічних наук, споріднених фундаментальних наук та суміжних наукових чи виробничих галузей.

Творчо працюючий викладач має бути майстром своєї педагогічної справи, здатним генерувати нові ідеї, концепції, думки, що вміє творчо розробляти та приймати нові знання на практиці, у вдосконаленні роботи сучасного навчального закладу.

Підсистемою безперервної освіти на етапі зрілості педагога стає підвищення його професійної кваліфікації. Підсистема успішно функціонує, якщо досить демократична і забезпечується можливість вільного вибору змісту та форм підвищення кваліфікації, здійснюється наступність між вузівською та післявузівською освітою. І система ця має бути динамічною та життєдіяльною.

Сучасний період розвитку демократизації та гуманізації нашого суспільства характеризується дедалі більшим інтересом до проблеми людини, її життєдіяльності. Особистість викладача та його професійна компетентність, що має державне значення, завжди займала та займає одне з центральних місць у системі педагогічної освіти. Звідси найважливішим науковим напрямом у галузі освіти було і залишається подальша розробка проблеми професійної підготовки викладача. Її особлива актуальність обумовлює пошук найкращих умов професійного становлення вчителя з високоякісною реалізацією їм у подальшій діяльності своїх педагогічних функцій.

Державна політика в галузі освіти потребує вироблення нової концептуальної професійної позиції викладача. Час вимагає від педагога вищого рівня професійної готовності до роботи зі студентами. Головне професійне

призначення викладача не лише в усвідомленні себе "математиком", "фізиком", "хіміком", а насамперед – вихователем.

Педагогічним працівникам сфери освіти, що забезпечують потенціал нашого майбутнього, потрібно глибоко самоусвідомити роль у цьому процесі, формувати у себе та студентів нові особистісні якості, адекватні умовам, що змінюються, і адаптовані до них.

Творчу активність викладача можна розглядати і як спрямованість на більш успішне виконання педагогічної діяльності, і як саму діяльність. Творча активність виступає як інтегральна властивість особистості педагога, яка визначається і професійними здібностями, і мотивами діяльності.

Основний засіб активізувати інноваційні пошуки педагогів – це дати можливість впроваджувати їх результати у педагогічну практику, що значно прискорить зростання кількості інноваторів.

У всі найскладніші періоди розвитку вітчизняної освіти призначення викладача залишалося незмінним – бути носієм духовності, культури та творчості. Творчо працюючий викладач завжди відчував і відчуває непереборну потребу реалізувати свої особистісні здібності, що дозволяють йому максимально розкрити свій творчий потенціал.

Список використаної літератури

1. Меньшиков В.М. Педагогіка Еразма Роттердамського: педагогічна система Хуана Луїса Вівеса: Навчальний посібник. М., 1995. -134 с.
2. Разумный В.А. Система образования на рубеже третьего тысячелетия: Опыт философии педагогики. М.: Б.И., 1996. - 55 с.

УДК 378.14

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНА МОДЕЛЬ СУЧАСНОГО ВИКЛАДАЧА ВИЩОЇ ШКОЛИ ЯК ОСНОВА ЗМІСТУ ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНИХ ПРОГРАМ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ

Л.В. Березовська,

Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса

Сьогодні на вищу школу накладає особливі вимоги щодо здійснення підготовки конкурентоздатного фахівця, вмотивованого до саморозвитку, самоаналізу, відповідаючого вимогам сучасного роботодавця та захопленого своєю професією, прагнучого її інноваціювати в майбутньому, мати високу культуру наукового мислення, стійку ціннісну орієнтацію на самореалізацію у наукоємному, інтелектуальноємному, культуроємному освітньому просторі.

Законом України «Про вищу освіту» визначено типи закладів вищої освіти, які провадять освітню діяльність і здійснюють фундаментальні та/або прикладні наукові дослідження. Джерелами підвищення ефективності та якості функціонування цих освітніх і науково-педагогічних установ та організа-

	ОДЕСЬКІЙ НАЦІОНАЛЬНІЙ АКАДЕМІЇ ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ О.Р. Трач, Ю.В. Гарібяр	
215	АВТОМАТИЗАЦІЇ ПРОЦЕСУ ФОРМУВАННЯ НАВЧАЛЬНОГО НАВАНТАЖЕННЯ В ОНАХТ Л.О. Ланженко, В.Г. Мураховський, Ф.А. Трішин, О.Р. Трач	477
216	КОМП'ЮТЕРНА КОМУНІКАЦІЯ – НОВИЙ ВИМІР У СПІЛКУВАННІ ЗДОБУВАЧІВ ТА ВИКЛАДАЧІВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ Г.І. Палвашова, Н.В. Доценко, Т.М. Афанасьєва	478
217	КЛЮЧОВІ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЯК ПОКАЗНИК ЕФЕКТИВНОСТІ РЕЗУЛЬТАТІВ НАВЧАННЯ Н.М. Корсікова	480
218	ФОРМИ СПІВПРАЦІ СТЕЙКХОЛДЕРІВ З ЗАКЛАДАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ Н.В. Асауленко, О.В. Ткачук, О.Ф. Щапіна	482
219	ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ: УДОСКОНАЛЕННЯ ДИСТАНЦІЙНОГО КОНТРОЛЮ ЗНАНЬ ТА НАВЧАЛЬНОЇ ДОКУМЕНТАЦІЇ А.Є. Ділова, ВСП «Механіко-технологічний фаховий коледж ОНАХТ», м. Одеса	484
220	МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ КОМПОНЕНТІВ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ Л.В. Лебедик Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка, м. Полтава	487
221	РОЗВИТОК НАУКОВО-ОСВІТНЬОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В УМОВАХ ЕКОНОМІЧНОГО ВІДНОВЛЕННЯ Т.В. Небога, Державна установа «Інститут ринку та економіко-екологічних досліджень Національної академії наук України», м. Одеса	490
222	РИНОК ОСВІТНІХ ПОСЛУГ У СФЕРІ ТУРИЗМУ ОДЕСЬКОГО РЕГІОНУ М.Л. Орлова, С.С. Шекера	493
223	СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ПІДГОТОВКИ СПЕЦІАЛІСТІВ З ТЕПЛОЕНЕРГЕТИКИ М.Д. Потапов, Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса Ж.Ф. Дорошенко, Національний університет «Одеська політехніка», м. Одеса	496
224	ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ КАДРОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ Я.Д. Гусак-Шкловська,	498

	ВСП «Фаховий коледж нафтогазових технологій, інженерії та інфраструктури сервісу ОНАХТ», м. Одеса	
225	ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНА МОДЕЛЬ СУЧАСНОГО ВИКЛАДАЧА ВИЩОЇ ШКОЛИ ЯК ОСНОВА ЗМІСТУ ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНИХ ПРОГРАМ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ Л.В. Березовська	501
226	ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ КАДРОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ОНАХТ В СУЧАСНИХ УМОВАХ С.В. Лупол, В.Г. Мураховський	502
227	ІННОВАЦІЙНА РОЛЬ ДЕРЖАВИ, БІЗНЕСУ ТА ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ Л.В. Іванченкова, Т.Д. Маркова, В.С. Іванченков	505
228	НАУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ – ЯК СКЛАДОВА РОЗВИТКУ КАДРОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ Т.В. Бордун	507
	ПЕРЕЛІК ЗВО УКРАЇНИ, ЩО ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ІV-й ВСЕУКРАЇНСЬКІЙ НАУКОВО-МЕТОДИЧНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ	509